

לין ולבסוף — הניח להם והסתפק בכך שהיה מכין ילדים לבר-מצוה שלהם בלמדו אותם קריאת ההפטרה בטעמי המקרא.

ומעשה בילד שהתקשה במקצת בלימוד הפטרתו והיה בא לביתנו יותר מהמקובל לחזור על לימודו. ועד שהוא לומד וחוזר ולומד, קלטה תרצה הקטנטונת את כל ההפטרה כולה מלה במלה ובטעמי המקרא, והיתה מהלכת ושרה: ויאמיי שמואיי איי שאויי (ויאמר שמואל אל שאול) וגם את הברכות שלפני ההפטרה ואחריה, ידעה לשיר מבלי להחסיר מלה והיתה מסיימת: "ובנביאי האמת וצדק" (וצדק).

אבל לא רק בהפטרה היתה תרצה "חזקה", גם בחשבון היתה "עושה נפלאות".

בשעת הארוחות כשכל בני הבית מסובים לשולחן, היתה תרצה הבדרנית שלנו. היו מציגים לה שאלות בחשבון, קצת מסובכות לפי גילה, ושואלים: מה צריך עכשו לעשות? והיא, ישובה על כסאה הגבוה, היתה עונה: "עכשו צריך לחשוב". חושבת ומודיעה על הפתרון שתמיד היה נכון וגם ידעה להסביר איך הגיעה אליו.

לימים, כשהחלה לומדת בבית"ס, היתה אומרת לעתים: "אני מקנאה באווזים הם אינם צריכים ללמוד". אך מכיוון שידעה שהיא כן צריכה ללמוד, היתה עושה זאת בשקידה ובלי כל התחמקות ממילוי החובה.

בני הזקונים

תרצה ואזרח (אזיקה), בני הזקונים, גדלו כתאומים. ההבדל בגיל היה שנה ומשהו ובמרוצת שתיים שלש השנים